

Република Србија
ВИСОКИ САВЕТ СУДСТВА

Број: 010-01-00184/2011-01

Датум: 10.11.2011. године

Београд

Високи савет судства, одлучујући о приговору П.М. из Новог Сада, улица [REDACTED], у поступку преиспитивања Одлуке Првог састава Високог савета судства број 119-05-00508/2010-01 од 14.06.2010. године, на основу члана 5. Закона о изменама и допунама Закона о судијама („Службени гласник РС”, број 101/10) и члана 29. Правила за примену одлуке о утврђивању критеријума и мерила за оцену стручности, оспособљености и достојности и за поступак преиспитивања одлука Првог састава Високог савета судства о престанку судијске дужности („Службени гласник РС”, број 35/11), на седници одржаној 10.11.2011. године, донео је

ОДЛУКУ

Приговор П.М. **СЕ ОДБИЈА**, а Одлука Првог састава Високог савета судства број 119-05-00508/2010-01 од 14.06.2010. године, се потврђује.

Образложење

Оспореном одлуком Високог савета судства број 119-05-00508/2010-01 од 14.06.2010. године, П.М. који није изабран за судију у складу са Законом о судијама („Службени гласник РС”, број 116/08), престала је судијска дужност са 31.12.2009. године. У ставу другом исте одлуке констатовано је да се овом појединачном одлуком замењује јединствена одлука Високог савета судства број 06-00-37/2009-01 од 25.12.2009.године, у ставу I тачка 498. изреке.

Незадовољан наведеним одлукама, П.М. поднео је дана 25.02.2010. године жалбу Уставном суду Републике Србије побијајући горе наведену јединствену одлуку Високог савета судства од 25.12.2009. године, а дана 04.08.2010. године пуномоћник П.М. поднео је поднесак истом суду на одлуку од 14.06.2010. године, наводећи у истом да П.М. у свему остаје код навода изјављеним у жалби, да измењена одлука Високог савета судства у којој се наводе конкретни разлози за престанак судијске дужности именованог, показују у својој суштини да се у конкретном случају ради о нетачно утврђеном чињеничном стању и да овакво утврђено чињенично стање представља намерно извртање утврђених чињеница.

Жалба поднета Уставном суду у смислу одредбе члана 5. став 3. Закона о изменама и допунама Закона о судијама сматраће се приговором на одлуку Високог савета судства.

У том смислу подносилац приговора, између осталог, наводи да је приликом доношења ових одлука дошло до повреде одредаба поступка, да је чињенично стање погрешно и непотпуно утврђено, због чега је дошло и до погрешне примене материјалног права и до повреде уставних права и права гарантованих Европском конвенцијом. Наводи да је биран за судију по ранијим прописима по којима судијска дужност није могла да му престане, те да је требао да буде изабран у одговарајући суд по новој мрежи судова који је преузео надлежност ранијих судова, потом да је одлуке донео орган који није ни конституисан, нити је одлучивао у саставу прописаном Уставом и Законом о Високом савету судства, изразио је сумњу у непристрасност Високог савета судства и навео разлоге за ту сумњу. Даље наводи да Високи савет судства није обавестио подносиоца жалбе о постојању било какве сумње у његову стручност, оспособљеност и достојност, није му омогућио увид у доказе на основу којих је закључио да други кандидати испуњавају те услове, затим да одлуке нису биле образложене, нису биле снабдевене поуком о правном леку и да је таквим поступањем дошло до повреде права гарантованих Уставом и Европском конвенцијом.

У поступку преиспитивања Одлуке Првог састава Високог савета судства у смислу члана 5. Закона о изменама и допунама Закона о судијама, Комисија Високог савета судства је на основу одредбе члана 14. став 1. Закона о Високом савету судства („Службени гласник РС”, бр. 116/08 и 101/10) и члана 5. Пословника Високог савета судства („Службени гласник РС”, бр. 43/09, 22/11 и 33/11), заказала јавну расправу, која је одржана 19.09.2011. године, у присуству подносиоца приговора, посматрача и јавности.

Известилац је на рочишту изнела садржину оспорене одлуке Високог савета судства и разлоге наведене у приговору, указујући да на рочишту, пре свега, треба разјаснити наводе из приговора и доказе који су уз приговор поднети.

На рочишту, подносилац приговора је изјавио да у потпуности остаје при свим наводима из приговора и доказа који су уз приговор поднети, да је Високи савет судства у образложењу оспорене одлуке погрешно и нетачно утврдио чињенично стање. Потврдио је да је тачно све што је известилац изнела, једино што има примедбе у погледу непотпуно утврђеног чињеничног стања у Одлуци Високог савета судства од 14.06.2010. године. После констатације да је Велико персонално веће Врховног суда Србије утврдило да нема разлога за покретање било каквог поступка против њега, то је била једина одлука где је утврђено да нема ни једног његовог пропуста у том предмету, нити у другим предметима. Није му јасно зашто се у одлуци изоставља да је до застарелости дошло управо када је, након предузетих мера, донета првостепена и правноснажна пресуда. Чињенице које су такође нетачне, то је да је сваког месеца имао састанак са свим председницима одељења, не само кривичних и парничних, него и ванпарничних, земљишно - књижних, где је сваки председник одељења дао своје изјашњење шта је предузето у вези решавања старих предмета. Треће што у одлуци не стоји, је да су све судије који су имали старе предмете, не само кривичари, већ и други, добијали листинг старих нерешених предмета и поред сваког предмета је написано зашто је заказано рочиште, зашто није одржано, због чега је заључен претрес или није донета пресуда. Тачно је да је предузео све мере да се стари предмети морају заказивати, али месечно заказивање не значи да се морају заказивати тзв. „празна

рочишта”, него када су испуњени процесни услови, обзиром да се овде радило о суђењу у одсуству. Оспорава све наводе у одлуци да није предузео мере за реализацију програма решавања старих предмета. У односу на спорни предмет К. бр. 1192/01 истакао је да је оптужни акт подигнут четири године пре његовог ступања на дужност председника суда, да није упућена ни једна притужба, примедба или ургенција ни од једне странке у поступку, као ни од стране законских заступника оштећених, родитеља или пуномоћника. Као председник суда одговорио је на преко 3000 притужби. Сматра интересантним да у овом предмету није било никаквих притужби, из разлога што се окривљени није могао или није хтео наћи. Тврди да се није хтео наћи, јер се нашао оног дана када је наступила застарелост и тада је приведен.

Ценећи све наводе из приговора, списе предмета, доказе из списка и приложене доказе на рочишту, усмену изјаву са рочишта подносиоца приговора и предлог Комисије да се приговор уважи, Високи савет судства налази да је:

Приговор НЕОСНОВАН.

У образложењу оспорене одлуке наведено је да су се код подносиоца приговора разлози за сумњу образовали у погледу достојности, обзиром да је подносилац жалбе као председник Општинског суда у Новом Саду несавесно вршио дужност и пропустио да успостави правилан и благовремен рад суда да не наступи застарелост кривичног гоњења у предмету К. бр. 1192/01 против окривљеног Ј.М, а због више кривичних дела блудне радње из члана 108. КЗ РС које су извршене над малолетним оштећеним лицима, на чији психофизички развој, догађај третиран овим поступком, може оставити несагледиве последице.

Против подносиоца жалбе Министарство правде је покренуло поступак за разрешење под бројем 021-05-88/2007-02 од 12.09.2007. године, али је Велико персонално веће Врховног суда Србије у Београду у предмету Су 85/07 од 13.11.2007. године утврдило да нема разлога за разрешење председника Општинског суда у Новом Саду.

Увидом у списе предмет Су. бр. 85/07 је утврђено да је председник суда издао наредбу Су. бр. 1/2005 од 15.11.2005. године којом је наложио свим судијама да месечно заказују старе предмете и да копије записника достављају председнику одељења, као и да подносе месечне извештаје о заказаним предметима.

Међутим, председник суда није предузео мере за спровођење ове наредбе у наведеном предмету, како према судији који је поступао у овом предмету, тако и према председнику кривичног одељења.

Прво рочиште у овом предмету је било заказано за 19.05.2006. године, затим 24.08.2006. године и 09.10.2006. године, из чега се види да уопште није поштована динамика месечног заказивања претреса, како је то предвиђено у наредби Су. бр. 1/2005-9.

Иста наредба је поновљена и у Програму решавања повећаног броја нерешених предмета и решавања повећаног броја старих нерешених предмета од 31.01.2006. године, донетог од стране председника суда ради блавременог обављања послова у суду. У тачки 5. Програма је прописано да ће се од судија, по потреби тражити и посебно изјашњење о разлозима који су утицали на непоступање у старим предметима.

У овом случају председник суда није затражио изјашњење од судије, те иако је предмет био у суду од 2001. године, а председник ступио на функцију 2005. године, када је предмет већ био стар и захтевао приоритет у решавању, иако није било ниједне ургенције странака, да се поступило по програму решавања старих предмета, до апсолутне застаре не би дошло.

Подносилац жалбе је као председник суда сходно овлашћењима из члана 49 Закона о уређењу судова морао континуирано да прати дужину трајања поступка, имајући у виду да је кривични предмет старији од једне године и да предузима мере у циљу отклањања неправилности и одуговлачења у раду и да обезбеди законитост и ред у поступању, а потом и заштити углед суда.

У конкретном случају се ради о медијски експонираном предмету и без обзира на велики број предмета у раду овог суда и поступљеним ургенцијама по притужбама странака у другим предметима, жалилац је направио пропуст, јер је овај предмет налагао хитност у поступању, а из изложеног се види да се код динамике заказивања суђења одступило од Програма у решавању старих предмета који је донео председник суда.

Овде се ради о посебној природи кривичног дела, у питању су малолетно оштећени, а цео случај обележен узнемирењем јавности и сходно ратификованој Конвенцији Уједињених нација о правима детета у члану 18. регулише се заштита од злостављања и занемаривања (укључујући сексуално злостављање), уз поштовање највиших стандарда дечијих права, са посебним нагласком на ефикасност поступања у случајевима злостављања деце и обраћања суду, није се ефикасно поступило.

Високи савет судства сматра да је подносилац жалбе несавесно поступао као председник суда и да је услед наведених пропуста допринео заједно са поступајућим судијама у овом предмету да дође до апсолутне застаре кривичног гоњења, јер је без обзира на Програм решавања старих предмета направио пропуст, јер је природа предмета налагала хитност у поступању, а поступајући судија га је заказао након шест месеци од донетог програма, те није континуирано пратио трајање поступка и није тражио од судије извештај о незаказивању и нерешавању овог предмета.

Све ово доводи у оправдану сумњу савесност у оквиру критеријума достојности подносиоца жалбе, јер је као председник суда допринео да се сумња у поузданост рада суда.

По ставу Високог савета судства разлози за сумњу не могу бити парцијално посматрани, селективно или изоловано у односу на укупне резултате рада и без сагледавања субјективних и објективних околности због којих су ти разлози настали.

У конкретном случају, у посматраном периоду, стручност и оспособљеност кандидата нису доведени у питање, али испуњеност критеријума стручности и оспособљености за вршење судијске функције није само по себи довољно за уважавање приговора. Наиме, подносилац приговора мора истовремено испуњавати услов и у погледу достојности. У конкретном случају, подносилац приговора пропустио је да предузме све мере да не би дошло до застарелости кривичног гоњења у предмету К бр. 1192/01 окр. Ј.М. старешине манастира [REDACTED] против којег је Општински јавни тужилац у Новом Саду 12.10.2001. године, поднео оптужни предлог због четири кривична дела блудне радње из члана 108. КЗ РС извршених на штету малолетних лица.

У предмету Ик бр 76/07 Општинског суда у Новом Саду, и поред постојања потернице ради лишавања слободe и упућивања на издржавања казне затвора окр.

J.M. дана 08.02.2007. године, председник суда није користио овлашћење из члана 49. Закона о уређењу судова, да захтева законитост, ред и тачност у суду, као и да руководи судском управом. Према наведеној одредби, председник суда је одговоран за правилан и благовремен рад суда, те непредузимање мера у односу на упућивање окр.

J.M. на издржавање казне затвора, када је дана 15.03.2007. године, приступио лично у Општински суд у Новом Саду, а референт за извршење казне затвора није предузео мере за лишавања слободe на основу потернице, представља пропуст руковођења судском управом од стране председника суда, јер није утврђена одговорност за наведени пропуст.

Имајући у виду да подносилац приговора не испуњава услов у погледу достојности, будући да је несавесно поступао као председник суда и да је услед наведених пропуста допринео заједно са поступајућим судијама у овом предмету да дође до апсолутне застарe кривичног гоњења, то је само по себи довољан разлог за одбијање приговора и следствено томе, за престанак судијске дужности.

Имајући у виду напред наведено, Високи савет судства ценећи и остале наводе приговора, налази да су неосновани, а да је оспорена одлука правилна и заснована на закону.

Следствено наведеном, Високи савет судства је нашао да П.М. не испуњава услове из члана 45. Закона о судијама у погледу достојности, а у вези члана 14. став 2. Одлуке о критеријумима и мерилима, због чега је на основу члана 29. Правила, донео одлуку као у диспозитиву.

Ову одлуку потписује заменик председника Високог савета судства по овлашћењу председника Високог савета судства из Одлуке број 021-02-64/2011-01 од 12.09.2011. године.

**ЗАМЕНИК ПРЕДСЕДНИКА
ВИСОКОГ САВЕТА СУДСТВА**

Мирјана Ивић

Поука о правном леку:

Против ове одлуке дозвољена је жалба Уставном суду у року од 30 дана од дана достављања ове одлуке.

Д-на:

1. Подносиоцу приговора
2. Архиви Високог савета судства